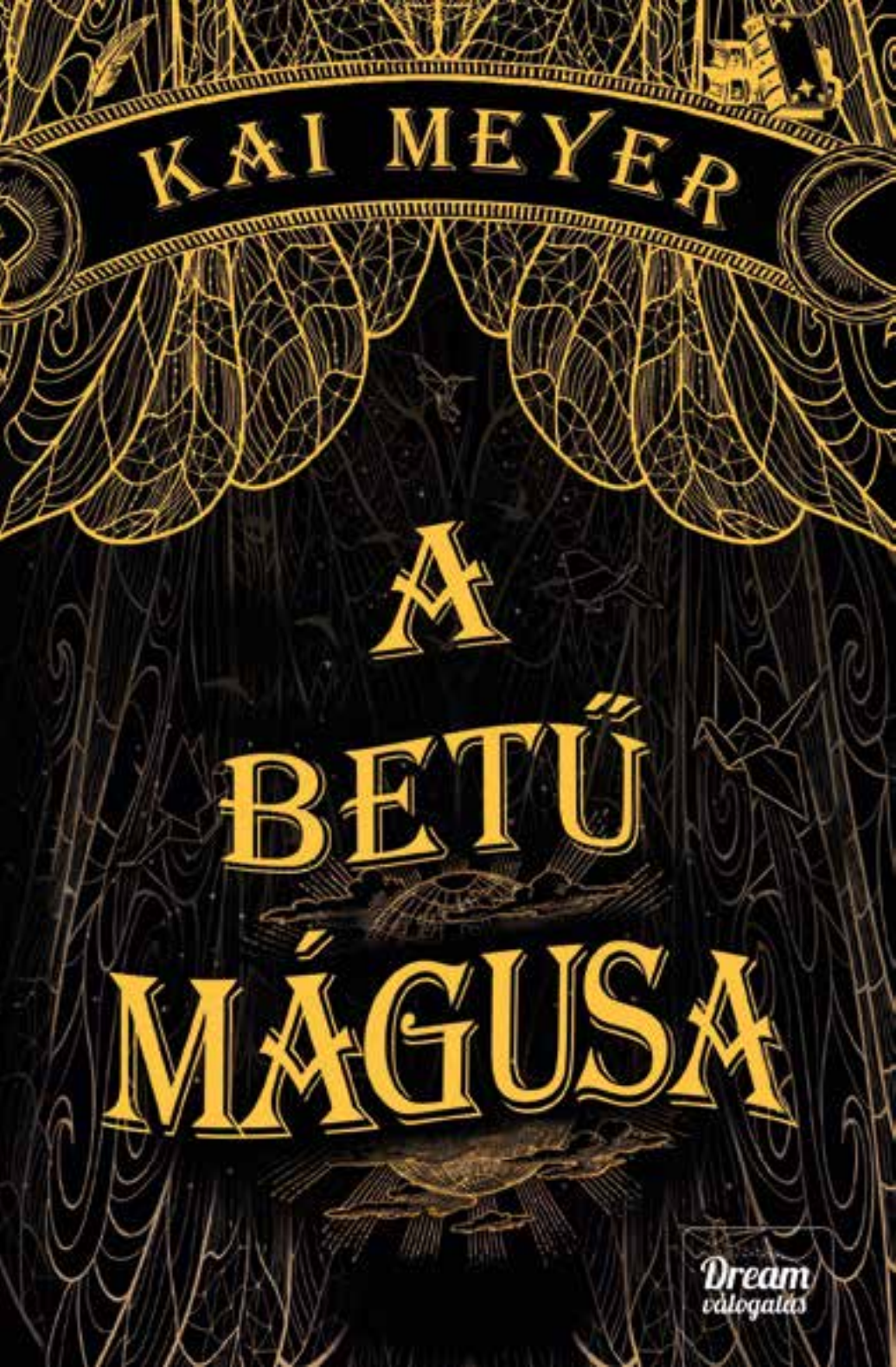
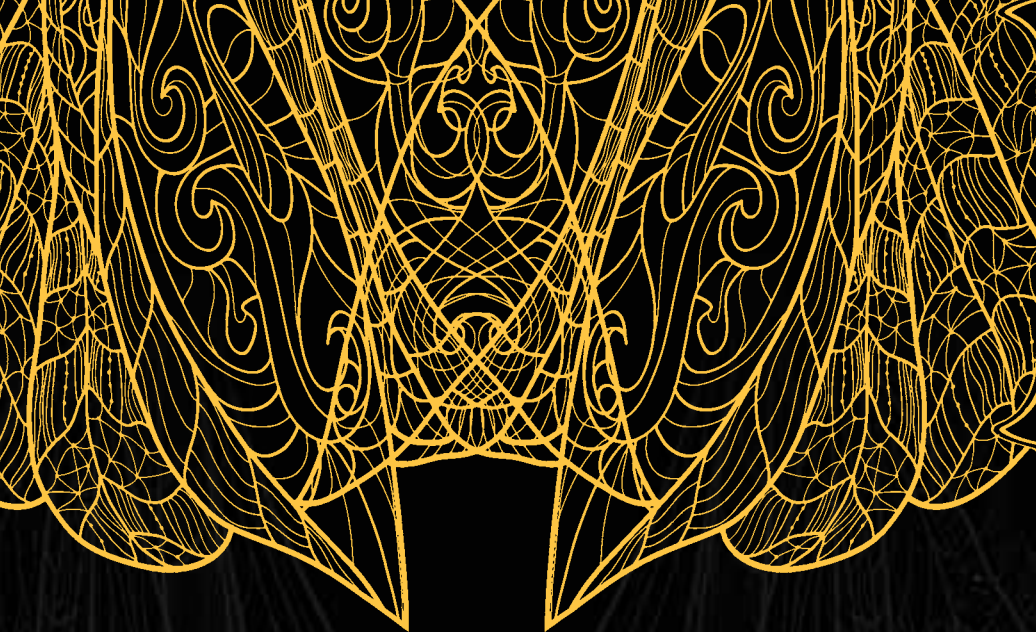

KAI MEYER

A
BETŰ
MÁGUSA

Dream
válogatás

Minden könyvnek van egy titkos oldala.

Furia Faerfax a könyvek világában él. Családja vidéki birtoka egy végtelenségbe nyúló könyvtár fölött emelkedik. A lány egy nap különleges könyvre bukkan: a lapokra írt sorok segítségével képes levelezni Severinnel, aki 1804-ből válaszol neki. Miközben a barátság lassan vonzalommá formálódik, Furia nem is sejti, milyen halálos veszedelem fenyegeti a családját. A tragédia hamar bekövetkezik, édesapját elveszti, öccsét pedig elrabolják. Így Furia olyan erőkkal kerül szembe, amelyek hatalmát még csak nem is sejti. Hogy segítséget kapjon, Libropolisba, az eltűnt könyvesboltok városába megy. Itt találkozik a vadóc lánnyal, Cattel, és Finniannel, a felkelővel. Együtt vonulnak harcba a könyvmágia urai és az összes könyvet fenyegető betűhalál ellen.

KAI MEYER 1969-ben született.

Film- és színháztudományi tanulmányokat végzett, később újságíróként dolgozott, mielőtt teljesen a könyvek írásának szentelte magát. Időközben több mint ötven könyve jelent meg, köztük számos bestseller. Kai Meyer Németország egyik legjelentősebb fantasyírójának számít. Művei a filmvásznon, képregényekben és hangjáték-adaptációként is megjelentek, harminc nyelvre fordították le őket.

A regény a Varázskönyv-trilógia első kötete.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.kai-meyer.de

www.seiten-der-welt.de

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Lélegzetelállító könyv! Meyer hihetetlen érzékkel vezeti az olvasót ebben a bűvös világban. Itt minden megtörténhet, amit csak el lehet képzelni.”

Goodreads

„Ez a könyv egy igazi szerelmi vallomás az olvasás varázslatához, ahogyan azt az ember felcseperedve egy életen át keresi a gyermekkori felolvasások csodájának emlékképeiben.”

Westdeutsche Allgemeine Zeitung

„Meyer történetében csak úgy pezsegnek az ötletek, a kalandos figurák és a mesebeli lények. A Harry Potter-rajongók biztosan imádni fogják.”

Literaturkurier

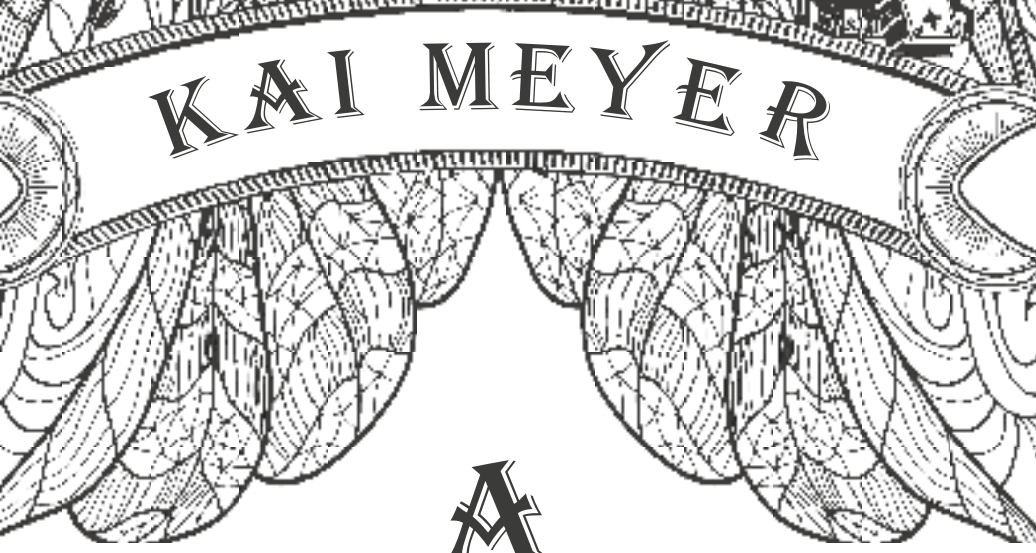
„Igazán nagyívű elbeszélés, amely elejétől a végéig lenyűgözi az olvasót. Egy olyan különleges és mágikus világba kalauzol minket, ahol mindent átjár a varázslat.”

Amazon

„A tizenöt éves Furia Faerfax nagyon szerethető karakter. Mindenre elszánt és bátor. A legnagyobb megrázkódtatások közepette sem téveszti szem elől a célt.”

Barnes and Noble

Dream
válogatás

KAI MEYER

A

BETŰ

MÁGUSA

— részlet —

1.

Miközben a könyvtárba igyekezve lefelé tartott a lépcsőn, Furia már érezte is a történetek illatát: a világ legjobb illatát. Az új könyveknek nyomdafesték-, enyv- és várakozásillata volt. A régi könyveknek kalandillata, a sajátjuké és azoké, amelyekről meséltek. A jó könyvek pedig olyan aromát árasztottak, amelyben mindez meglapult, ám hozzá jött még a varázslat lehelete is.

A Faerfax ház könyvtárában rengeteg jó könyv volt, és még több régi. Némelyik annyira kiszikkadt, hogy a lapok szélei elszáradt falevélként porlaktak szét, amint az ember hozzájuk ért. A legtöbbet olvasta valaki, ám akadtak olyanok is, amelybe soha senki egyetlen pillantást sem vetett, mert elrejtve álltak az oldalsó folyosókon, a főcsapást pedig tilos volt elhagyni. – Soha ne térj le az útról! – így szólt a hely íratlan törvénye.

A könyvtár a ház ősrégi katakombáiban feküdt. A boltozat és az alagutak még abból az időből származtak, amikor a rómaiak elfoglalták Britanniát. Cotswolds zöld völgyeiben több tucat pompás villát építettek. Az egyik ilyen lakóhely romjain állt a vidéki ház, amelyet Faerfaxék csak rezidenciának neveztek.

Wackford, a házmester éppen a könyvtár vasajtáját fényesítette, amikor Furia a lépcsőről az előtérbe viharzott. A fém olyan ezüsten csillogott, akár egy tükör, a képmása eltorzult benne. A vas enyhe domborulata okozta – mintha egy buldózer próbált volna bentről az ajtón át kitörni. Csakhogy egy buldózer nem fért volna el a bent sorakozó könyvespolcok között.

A lány csúszva állt meg Wackford előtt. – Volt itt? – robbant ki belőle a kérdés. – Volt itt ma az apám?

Samuel Wackford a hatvanas évei elején járt, és egyetlen nappal sem nézett ki fiatalabbnak. A kék munkaruháját mégis figyelemreméltó izmok töltötték ki. Már jóval Furia születése előtt ebben

a házban élt, a gerendázat minden görbe szögét és repedését ismerte. Mindenekelőtt viszont tudott a könyvtár titkairól. Már az apja is a Faerfaxeknek dolgozott, ahogyan korábban az ő apja is.

Wackfordnak rövid, sötét haja volt, az arcára pedig akár a gyűrött papír. Az arca bal oldalán sebhely nyoma látszódott, az övé nehéz, gumibot-forma lámpát hordott – azon harminchat évvel ezelőtti nap óta, amelyen az ajtó is megrongálódott.

– Volt itt az apád – mondta megfontoltan, miközben Furia az alsó ajkát harapdálta. – Úgy egy órája. – Wackford csak kevés dolgot csinált gyorsan, és a beszéd nem tartozott közéjük. Szorgalmas volt, igyekvő és olyan erős, mint egy fiatal dokkmunkás, de a gyorsaság épp olyan idegen szó volt a számára, mint a címlap vagy a fakszimile.

– És?

– És mi? – kérdezte a férfi.

– Megtalálta? A könyvet?

– Volt nála néhány könyv. Négy, ha jól láttam.

– Siebenstern könyvei?

– Lehetséges.

– Fenébe! – A lány a borzas, zilált hajába túrt. – Pip mesélte, hogy apa a lépcsőn jött felfelé. Innen.

– Honnan máshonnan, ifjú hölgyem.

– Nála volt a könyv?

– Nem kérdeztem rá a címekre.

A lányon egy pillanatra gyanú suhant át. – Nem árultad el neki, igaz? Hogy hová rejtettem a könyvet.

– Ha elmesélném neki, hogy rajtakaptalak, amikor letértél az útról, megkérdeznék, hogyan lehetséges, hogy egy tizenöt éves lány egyedül kóborol a könyvtárban. Akkor el kellene neki árulnom, milyen gyakran vagy itt lent a saját felelősségedre. – A tekintete szemrehányóvá vált. – Hadd menjek veled! Valakinek csak vigyáznia kellene rád ott bent.

– Vigyázok én magamra.

– Ha valami történik veled, akkor...

A lány lábujjhegyre állt, és puhelykönnyű pusztit lehelt a férfi arcára. – Nem történik velem semmi. Megígérem. – Egy lépést

hátrált. – Tulajdonképpen miért vagy itt? Azt gondoltam, Sunderlandnek segítesz bútorokat cipelni.

Wackford becsmérőn elhúzta a száját. – Ha a rezidencia bútorait el kell adni, hát tegyék, de nélkülem. Én úgy szeretem, ahogy van, az összes székkal és vázával együtt.

– Apa azt mondja, pénzre van szükségünk. Sürgősen. – Szó szerint ezt mondta: *El kell bocsátanunk Wackfordot, Pauline-t és Sunderlandet, ha nem folyik be némi pénz a lehető legsürgősebben.*

A házmester a füle tövét vakarta. – De hát ezeket a holmikat egyszerűen kirakni a kocsifeljáróra, árcédulát ragasztani rájuk, és végignézni, ahogyan vadidegen emberek elhordják... az... nem jó. – A hallójáratából hosszú, fehér szőrszálak nőttek ki. A hüvelyk- és a mutatóujjával meghúzgálta őket. – Nem jó.

– Nem. – Furiának nem volt ideje ilyesmire. Főleg, ha az a könyv forog kockán. – Beengedsz?

A férfi a sebhelyére mutatott. – Ezt itt nem fűnyírás közben szereztem.

– Óvatos leszek, tényleg.

A férfi vonakodva, gépiesen bólintott. De szorosan az ajtó elé lépett, fél percre a fémre fektette a tenyerét, és némán lehunyta a szemét. Aztán újra bólintott, ezúttal határozottabban.

– Jól van – mondta. – Úgy látszik, nyugalom van. Gyerünk! – Mintha egy lajhár kiáltana fel: most aztán tempó!

A zsebéből kulcscsomót húzott elő, majd a leghosszabb és legrégebbi kulcsot a nyílásba dugta. A vasszerkezet úgy zúgott és csikorgott, akár egy darázfészek, aztán kattanas hallatszott, és a zár kipattant.

Kábító könyvillat csapta meg őket. Furia egy csapásra éhes lett – farkaséhes az új történetekre. De nem ezért jött. Csupán egyetlen történet érdekelte, és az jó kétszáz éves volt. Ráadásul majdnem fejből tudta.

Wackford belépett a nyitott ajtón, és végignézett a szűk folyosón. Olyan csend honolt, akár a világűrben, és ez a könyvtár talán az is volt: felfedezésre váró világok egész univerzuma.

A folyosó majdnem négy yard magas volt, de sokkal keskenyebb. A falakat könyvek ezrei borították. A folyosók mérfölde-

ken át a sziklába nyúltak, és a végtelenségig szétágaztak. A tizenkilencedik században Furia egyik őse a fejébe vette, hogy a földalatti létesítményt feltérképezi, de épp így megpróbálhatta volna egy dühöngő gorilla szőrszárait összeszámlálni. A labirintus úgy ágazott szét, akár egy fa gyökere, és úgy tűnt, folyton új utakat talált még szűkebb résekbe és földrétegekbe. Wackford azt állította, hogy a nagyapja sokon végigment, de még ott is könyv hátán könyv hevert. A könyvmágia ezen a helyen önálló életre kelt, ehhez már rég nem fért kétség. És ez volt az egyik ok, amiért Furia ilyen gyakran jött ide. Alig várta, hogy ő maga is teljes értékű könyvmágussá váljon, hogy legyen saját lélekkönyve, és felhasználhassa az oldalszívet.

Wackford a csupasz villanykörtékre mutatott, amelyek rövid vezetékeken himbálóztak a szikla mennyezetén. A villanyt a negyvenes években vezették be, de csak a főutat világította meg, és néhányat az első elágazások közül. – Jelen pillanatban az áram valamelyest állandónak látszik. Néha esetleg villózik egyet-egyet, de nincs semmiféle említésre méltó áramszünet. Ennek ellenére – Furiának nyújtotta a botszerű lámpát – vidd ezt inkább magaddal!

A lány a farmerja farzsebébe dugott már egyet, de az csupán aprócska volt ehhez a szörnyhöz képest. Rövid vonakodás után a lámpa után nyúlt.

– Nekem van még egy – mondta Wackford –, ne aggódj!

A lány akár egy favágófejszét, a vállára vetette a nehéz tárgyat, aztán a könyvtárba lépett. Néhány lépés után hallotta, amint Wackford nem túl sok reménnyel még utána kiáltja: – És ne térj le az útról! – A szavait több millió papírlap tompította suttogássá.

Furia mögött becsukódott az ajtó.

Ő volt az egyetlen ember a könyvek között, és szerette, még az árnyakat, a hallgatást és a bizonyosságot is szerette, hogy a világon mindössze néhány olyan hely van, mint ez. Úgy lehet, csupán ez az egy.

Újra mély levegőt vett, a könyvek illatát a tüdejébe szívta, és még hevesebben a szívébe fogadta. Aztán alámerült a könyvtár mélyébe, és készen állt, hogy szembenézzen mindennel, bármi is él itt.

2.

Furia követte a főutat, és alig hallotta a saját lépteit a kőpadlón. A könyvek a legtöbb hangot elnyelték. A szíve gyorsabban vert. Izgatott volt, mint mindig, amikor a könyvtárba lépett. Mégsem engedte meg magának, hogy féljen. Többszörre sikerrel járt.

Valami elcsuhant mellette az egyik polc fölött, de mire odanézett, már eltűnt.

Továbbment a főúton, az egyik sarkon balra fordult, és újabb könyv-szorost látott maga előtt. Mindezen kanyar és sarok ellenére nem volt nehéz Wackford szeretett ösvényén maradni – csak követnie kellett a villanykörteláncot, amelyek egymástól több yard távolságban a folyosók és kamrák sötétjét megvilágították.

A könyvespolcok mögött láthatatlanul húzódtak meg a régi sírfülkék, amelyekből állítólag minden maradványt eltávolítottak. De vajon mit gondoltak a holtak a sírjuk megbolygatásáról, amikor az első Faerfaxek berendezték itt a könyvtárukat? És ugyan ki tudja, mi is van a fényt soha nem látott oldaljáratokban, a rengeteg könyv, könyv és könyv mögött?

Furia gyerekként egyszer követte az apját mélyen be a könyvespolcok közé, a homályos papírboltzatokon és a könyvgerincek formálta barlangokon át, amíg az egyik sarkon szem elől nem vesztette. Amikor végül utolérte, az apja pedig megfordult, nem is az apja volt az – hanem az apja lidérce. Az igazít csak egy óra elteltével találta meg. Lehet, hogy az a jelenség azóta is a polcok között bolyong.

A folyosók olyan szűkek voltak, hogy gyakran még Furiának is oldalazva kellett haladnia a főúton, mert máskülönben a vállá fennakadt volna a szorosan tömött polcok között. A könyvek illata telítette a száraz levegőt, és ha a járatokat váratlan szellőkés

járta át, csupán a nehéz könyvek szagát hozta magával, meg néha távoli hangokat, amelyek talán kizárólag a lány képzeletében léteztek.

Még több sarok és kereszteződés, alkalmanként egy-egy boltíves üreg. Mindenütt polcok, mindenütt papír, a legtöbb bőrbbe és vászonba kötve. Sok milliárd és milliárd szó az egész világról.

A könyv, amely Furiát a könyvtárba csalta, hosszú címet viselt, ami nem volt szokatlan 1820-ban, amikor megjelent: *Fantastico Fantasticelli, az ősziesség fülhomály ura*. A szerzője Siebenstern néven vált ismertté, amely az egyik német felmenőjének az álneve volt. Több tucat könyvet írt, mindenekelőtt az akkoriban olyannyira kedvelt rablókról szóló regényeket, és később még néhány másikat. A *Fantastico* volt az első. A könyvet mára talán elfeledték, de a maga idejében a festői nevű itáliai rablóvezér kalandjai magukkal ragadták az olvasót.

A regény az anyja kedvenc könyve volt. Gyakran olvasott fel belőle, amikor Furia kicsi volt. Cassandra Faerfax Pip születésekor halt meg. Furia nap mint nap küzdött érte, nehogy elfelejtse mosolygó arcát. Ha a *Fantasticót* olvasta, maga előtt látta az anyját a hosszú, szőke hajával, amilyen az övé is volt, a keskeny orrával és magas homlokával, az ugyanolyan zöld szemével és a hosszú ujjai-val, amelyekkel kecsesen lapozta a regényt. Furia látta egy kislány ágyán ülni, akit nyugodt hangján az itáliai Tengeri-Alpok szurdo-kaiba csábított, Fantasticelli rablóvezér és a vidám mihasznákból álló bandájának világába.

Furia egy ideig hasonló könyveket keresgélt, régieket és újakat, de egyik sem ért fel a *Fantasticó*val. Siebenstern többi regénye gyakran csupán ugyanannak a történetnek a gyenge utánpótlása volt. Ha jónak számított, akkor színes volt és kalandos, és idegen idők-be kalauzolta az olvasót; ha rossznak, akkor valamiféle mélabú és kilátástalanság lett rajta úrrá. És igazán jó csak a *Fantastico* volt, vélte Furia.

A könyvet biztonságba helyezte az apja elől, aki őrijító gyászában sok dolgot elégetett, ami a halott feleségére emlékeztette. Valószínűleg azért, mert a feje tele volt olyan emlékekkel, amelyek sem nappal, sem éjjel nem hagytak neki nyugtot. Az évek során

a *Fantastico* felkutatása a rögeszméjévé vált. Sejtette, hogy Furia tüntette el a könyvet. És a lány tudta, hogy az apja titokban még mindig keresi – mintha ez volna az utolsó lépés, hogy a feleségét végre el tudja engedni.

Furia nem fogja hagyni, hogy elpusztítsa a könyvet, mint ahogyan az anyja ruháit és minden más holmit, amihez ragaszkodott. Furia sokáig mérges volt rá ezért, de azóta már jobban megértette. Tiberius Faerfax még tíz évvel Cassandra halála után sem tanulta meg, hogyan nézzen szembe a tragédiával. Nem olyan férfi volt, aki nyíltan kimutatná az érzéseit, és szinte soha nem beszélt a feleségéről. Egyedül az Éjszakai Menedékhelyen tomboló háború emlékeit övezte még nagyobb hallgatás.

A polcok között valami újra mocorgott, ezúttal tőle balra. Megállt, és lassan elfordította a fejét.

Két aprócska origami-madár kuporgott fent a könyveken, mindkettő kissé megsárgult már. Művészien hajtogatott papírcsodák voltak. Az egyik éppen a port csipegette fel egy verseskötetről, a másik mintha viszonzta volna Furia pillantását. Holott (ahogyan az origamiknak általában) nem volt szeme, még csak arca sem, a hosszú csőrétől eltekintve.

– Sziasztok – mondta Furia.

Az egyik állat nyugodtan tovább csipegetett. A másik peckesen lépett egyet a könyvgerinc élén, csapott egyet a szögletes szárnyai-val, és oldalra billentette a fejét. Mintha Furiát méricskélte volna, mintha tényleg látná, de valószínűbb volt, hogy a szaglásával észlelte a lányt.

– Ne zavartassátok magatokat! – mondta Furia, és továbbment.

Nem sokkal később egy egész rajjal találkozott, legalább húszan voltak, és a papírcsőrükkel a szürke porszemeket csipegették a könyvekről. Élősködők voltak, akik ellenőrizhetetlenül sokasodtak. Furia ősei tenyésztették őket, hogy a könyvek porosodásának gátat vessenek, és ezt a feladatot remekül ellátták. Úgy ugráltak és lépegettek a polcokon, akár valamiféle bizarr rovarok, és csak ritkán lehetett egyszerre egy tucatnyinál többen találkozni. Éppen ezért szokatlan látványt nyújtott az a raj, amelyik éppen egy portugál regényíró összkiadásának esett neki. Furia egy vállrándítással

elintézte, és továbbment. Amíg az origamik rá nem kapnak a papír ízére, senkit nem zavarnak. Szerencsére a kannibalizmus távol állt a természetüktől.

Látott még jó néhányat, szokatlanul sokat, mielőtt végre a kereszteződéshez ért, amelynél balra kellett fordulnia. Hogy pontosak legyünk: *az ösvényről letérnie*. A *Fantasticót* az egyik sötét oldaljáratban rejtette el, túl a villanyhálózaton, egy svéd könyv mellé, amely a korai iparosodás fogaskerekeinek préseléséről szólt. Bízott benne, hogy az apja érdeklődését a közeljövőben nem fogja felkelteni a gépgyártás a Botteni-öböl kikötőiben.

Néhány lépés után bekapcsolta Wackford botszerű lámpáját. A fénykúpon zizegve suhant keresztül néhány origami. Furia a homlokát ráncolva világított utánuk, és azon tűnődött, nem érte-e valami baj a kis teremtményeket a könyvtár mélyén, aminek a rezgése már az elülső részekben is érződik.

Kétszer kellett elfordulnia, mire végül elérte a polcot, amelyen a *Fantastico* állt. Megkönnyebbülten látta, hogy a könyv még a helyén van. A lámpát bekapcsolva a polcra fektette, és előhúzta a regényt. A kemény borítója már kissé megbarnult, a kötése laza volt. Kívül nem volt rajta kép, csupán a címe elhalványult írással. Alatta ez állt: *A kiváló Fantasticelli kapitány kalandjai a ligúr história év-könyveiből*. Amint Furia az alcímet olvasta, gondolatban hallotta az anyja hangját, és beleborzongott.

Ebből a könyvből származik a két keresztnév. Furia cseles tolvajná volt, aki nem egyszer elcsente a zsákmányt Fantasticellitől, Salamandra pedig varázserővel bíró, bibircsókös arcú erdei asszony.

Az öccsét, Pipet is irodalmi alakról nevezték el, Charles Dickens hősről, a *Szép reményekből*. Dickens az apja kedvenc szerzője volt, és a lány élénken el tudta képzelni, amint Tiberius egykor szenvedélyes viták során ragaszkodott hozzá, hogy legalább a trónörököszt egy dickensi hősről nevezzék el, ha már a lánya egy bibircsókös, gyökerek között élő nőszemély nevét viseli.

Furia felcsapta a könyvet, elolvasta az elejét, ami újra olyan volt, akár a szerelem első látásra. Egy viharos éjszakával indult, a tábortűznél, egy történettel a történetben. Mielőtt Furia felesz-

mélt volna, már bele is feledkezett, a második oldalra lapozott, majd a harmadikra –

amikor is sercegést hallott.

Rémülten leeresztette a regényt, a botszerű lámpa után akart nyúlni, ám véletlenül lelökte a polcról. Amikor a lámpa a földön koppant, több száz fekete pont spriccelt szét onnan, és nyüzsgöve ide-oda szaladgáltak, akár a bolhák.

Betűk.

Szélesebesen hosszú szalaggá formálódtak, amely egyik polctól a másikig ért, és mindkét irányban folytatódott, amíg az árnyékba nem veszett. Magánhangzók és mássalhangzók, közöttük ékezetek és pontok, amelyek kocsián lógó szemekként hajszálvékony csápokon billegtek.

Furia mély levegőt vett, a könyvet a polcra fektette, és felemelte a lámpát. – Már megint ti. – Egy nyögés kíséretében a fénycsóvával végigpásztázta a csúszó-mászó betűkből álló sereget.

Újra sercegés hallatszott, és az aprócska betűk hirtelen minden irányból egy pontba viharzottak, közvetlenül Furia elé. Ott aztán egymás hegyén-hátán kezdtek tornyosulni, tolakodva és bukfencet hányva, és nem sokkal később már alig lehetett volna őket megkülönböztetni egy jókora hangyabolytól.

A csúcsa szép lassan egyre magasabbra nőtt, akár a fa törzse gyorsított felvételen. Enyhén megingott, amikor Furia szemmagasságába ért, és oldalra hajolt ahhoz a polchoz, amelyen a *Fantastico* hevert. Néhány tucat betű átugrott rá, és villámgyorsan három szót alkotott:

JŰ NapoŰ Furia

A betűk – amelyek mind szétporladt könyvekből szállingóztak ki – kollektív intelligenciájában nem léteztek írásjelek. Furia egyszer rákérdezett az okára, de azonnal felháborodást aratott. A vesszők, pontok és pontosvesszők fölöttebb hasztalan dolgok. A rajban számukra nincs hely.

– Szia, Ipszilonzé – mondta Furia, miközben a betűk átrendeződtek a polcon. A lány néhány éve elhatározta, hogy a rajnak névre van szüksége, és az Ipszilonzé volt az első, ami eszébe jutott.
– Halálra rémítettél.

e/kEl InnEn mEnned – írták a betűk. A számtalanból néhány izgatottan ugrabugrált a polcon, mintha a figyelmeztetés sürgős voltát akarná hangsúlyozni.

Furia torka kiszáradt. – Mi történt?

A sürgés-forgás újra kezdődött, és csak egyetlen szó állt ott:

PenésZRája

A lány szitkozódott. – A közelben?

ErteFElé TqRT

A lány körbeforgott a lámpával, és a folyosó mindkét végét bevilágította vele. Az egyik oldalon semmit nem lehetett látni, a másik oldalra a betűhalom imbolgó árnyékot vetett. Mögötte minden üres volt.

– Milyen messze?

Amikor újra a polcra világított, ez állt ott:

NéHánY sArOfRa

Több mint százötven éve a Faerfaxek könyvmágusai gondoskodtak róla, hogy a katakombákba ne szivároghasson be nedvesség. Ám alkalmanként az ő képességeik is határokba ütköztek. Olykor előfordult, hogy a külső részeken egy-egy polc mögött összegyűlt a nedvesség, és penészrája cseperedett fel belőle, amelybe ugyanaz az élet lehelt lelket, mint Ipszilonzébe és az origami állatokba.

Az időpont véletlenszerű lehetett, de Furia fájdalommal gondolt rá, hogy az apja az utóbbi időben nagyon elfoglalt volt és figyelmetlen.

El innen – figyelmeztette a lányt Ipszilonzé.

– Honnan jön?

JobbRól

Furia suttogóra fogta a hangját. – Tudja, hogy itt vagyok?

Túl hangos VAGy

Aztán:

IGazi TraMpli

Furia a könyvgerinceknek pöckölte a T betűt. Az visszapattant, és bukfencezett, de azonnal visszaizskolt a helyére. Mások is társultak hozzá, és egy szempillantás múlva ez állt ott:

TramP/zTrampliTramPlitrampLi

Ipszilonzének igaza volt. Elengedte a füle mellett Wackford figyelmeztetését, és túlságosan magabiztosnak érezte magát. Ha a penészszája rajtaüt, akkor Ipszilonzé a föld repedésein át felkúszhat a sírkövére, és néhány szót írhat a gránitra:

Furia Faerfax
1999–2014
EgyÉbkénT a SajÁt hIBájá

Jobbra lehetett visszajutni a főútra, de ha a rája elől ki akar térni, akkor a másik irányba kell indulnia, és remélni, hogy később majd nagy kerülővel, de vissza tud fordulni.

FUSS – írta Ipszilonzé. – MOST

Már félig visszatolta a *Fantasticót* a polcra, amikor meggondolta magát. Ki tudja, mikor lesz újra alkalma visszajönni – feltéve, hogy ez néhány perc múlva egyáltalán még számítani fog. A könyvet hátul a farmernadrágja derékrészébe dugta, ráhúzta a pólót, és rohanni kezdett. A botlámpa fénye a könyveken és a padlón ficáinkolt előtte. A raj sercegése követte. Ipszilonzé újra magába roskadt, majd sietősen mászott kétoldalt a polcok lába mentén, akár két sor hangya.

Mögöttük fújtatás hangzott fel. Furia futtában hátranézett, de csak sötétség alkotta falat látott. Hogy odavilágítson, ahhoz meg kellett volna állnia.

A fújtatás sziszegéssé vált, és újabb szag ült meg a könyvillat fölött: nyirkos pince szaga.

Kereszteződésbe ért, és balra fordult. Előtte egy járat nyílt, amelyen csak oldalazva tudott haladni, olyan szorosan álltak itt egymással szemben a könyvespolcok.

Még mielőtt bepréslődött volna közéjük, egész röviden abba az irányba fordította a lámpát, amerről jött. Tudta, hogy ez hiba volt, még mielőtt a mozdulat végére ért volna. Egy lélegzetvételnyi időre megbénította a látvány.

A rája sokkal nagyobb volt, mint a legutóbbi, amivel találkozott. Akkor kilencéves volt, és vele volt az apja. Most viszont, hat évvel később, senki nem volt, aki mögé elbújhatott volna.

A teremtmény egy párnánál nagyobb, penészspórákból álló, bolyhos lepény volt, és úgy csillogott, akár egy olajfolt. Vízszíntesen lebegett a lány felé a folyosón. A peremei úgy verdestek, akár egy víz alatti növény levelei az áramlatban. Az elülső szélén rés tátongott, amely egyre szélesebb lett, amíg úgy nem nézett ki, mintha a rája két rétegre akarna osztódni. Az ellenszél még jobban felduzzasztotta a pofáját, és úgy vitorlázott Furia felé, akár egy nyitott zsák, amely a következő pillanatban a felsőtestére akarna borulni, és élve elnyelni őt.

A lány felbőszült kiáltással megfordult, és a szűk járatba préselődött. Legalább nem ő lesz az egyetlen, akinek a helyszűkével meg kell küzdenie, hacsak nem...

A rája röptében függőlegesbe fordult, és olyan laposra préselődve követte a lányt a polcok között, akár egy lepényhal. Furiának volt még öt yard előnye, ám ez másodpercről másodpercre zsugorodott. Amikor a penészszag uralkodóvá vált, a lány megállt, megfordult, és ugyanazzal a mozdulattal a legközelebbi polcra lerántott egy könyvet. A lyukból néhány origami viharzott ki. Zizegve ugráltak a hajtogatott papírlábukon Furia karján és vállán át a szemközti polcra, majd a fényből a sötétbe lépegettek.

Furia a könyvet közvetlenül a rája torkába hajította. A rés bezárult, miközben a teremtmény megállt; lehet, hogy azon töprengett, hogy vajon már a lány egy darabját nyelte-e le. Furia közben tovább furakodott előre, látta, hogy néhány origami ugyanabba az irányba repül, és végre megértette, miért van belőlük ilyen sok: biztonságba akarják magukat helyezni a penészára elöl, ezért ide repültek a mélyebb részekből, ám ezzel egyenesen idecsalogatták az üldözőjüket.

Furia fejében száz vészharang zúgott. Talán további hajítólövedékekkel elterelheti a rája figyelmét, de kételkedett benne. Abban a pillanatban valami nehéz találta el a vállát, egy szempillantás erejéig arra számított, hogy a rája penészgomba-állkapcsa a koponyájára zárul. De csak a könyv volt az, amelyet a teremtmény csodálatra méltó dühvel okádott ki.

Még ilyen körülmények között is fájt Furiának a tönkrement kötetet a földön hagyni. Azok a könyvmágusok, akik nem bán-

nak tisztelettel a könyvekkel, elveszítik a képességeiket. Ha az irodalom iránti szeretetük alábbhagy, az erejük is elpárolog. És Furia még korántsem volt teljes értékű könyvmágus. Az a kevés energia, amelyet a könyvekből ki tudott nyerni, alig volt említésre méltó.

A rája habozásával a lány néhány lépés előnyre tett szert, de aztán a lény újra üldözőbe vette, és a pánikba esett origamik sem terelték el a figyelmét, amelyek körbe-körbe örvénylettek a polcok és könyvek fölött. Most már Furiát akarta.

A polcokat szilárdan a falba csavarozták, és túl nehezek voltak ahhoz, hogy a lány blokádként használhassa őket. Csak annyit tehetett, hogy gyorsabban futott, még fürgébben suhant végig a könyvek közötti hasadéokban, és közben azon gondolkodott, hogy a szerény képességei közül melyiket vesse be. Ám ahhoz összpontosítania kellett volna, és ez abban a pillanatban teljességgel lehetetlen volt.

Előtte kiszélesedett a folyosó, három lépcsőfok vezetett lefelé. Furia későn vette észre. Szitkozódva elvétette a felső lépcsőfokot, hirtelen nem volt talaj a lába alatt, és a semmibe zuhant. Aztán az egyik térde megreccsent, a lány felordított, és az oldalára gurult. A botlámpa kicsúszott a kezéből, körbepörgött, fénykúpot vetett a könyvekkel teli falra, és csak halványan világította meg azt a járatot, amelyről jött.

A penészára is kicsusszant a szélesebb folyosóra, újra vízszintesbe fordult, és undorító bűzáradatot húzott maga után. Furia látta, amint elrepül a feje fölött, úgy lehet, néhány másodpercre elveszítette a szimatát. Több tucat origami suhant körbe-körbe, az árnyékuk olyan volt, mint holmi szögletes, fekete macskák, amelyek polcról polcra ugrálnak.

Egy raj betű porlódott szét a rája mögött a folyosón, lefolytak a lépcsőn, és védelmezően összehúzódtak Furia és a lény között. A nyüzsgő halomból torony lett, amely a verdeső rája alsó felének ütődött, és eltérítette a pályájáról. Ám ez csak rövid időre akadályozta őt, és a támadás miatt felfigyelt rá, mi is van alatta a padlón. Ugyanabban a másodpercben észlelte Ipszilonzét és Furiát, felfújta magát, és kitátott pofával a lány irányába fordult.

– Tűnj innen! – kiáltotta Furia a rája felé fordulva, de a felszólítást Ipszilonzének szánta, mert a rája már szívta is be az első betűfolyót a torkába. Újabb magán- és mássalhangzók kopogtak lefelé a lépcsőn, de túl kevesen voltak, hogy a veszteséget kiegyenlítsék. Csupán idő kérdése volt, mikor tűnik el az egész raj a penészpofában.

Furia felállt, tántorgott. Pánikrohamában több origami is leugrott a polcokról, és a rája szívássodrába került. Ipszilonzé a pofa belsejében betűluftballonná fújta fel magát, a lény pörögni kezdett, és minden erejével védekezett. Ám úgy látszott, Ipszilonzé ezzel csak elodázza a véget, mert a rája csámcsogva összeszorította a csillogó állkapcsát, és ezzel elvágta a befelé úszó betűsodrást.

Furia ökölbe szorított kézzel a rájára rontott. Az egész alkarja eltűnt a puha penészmasszában, szétterpesztette az ujjait, és próbált egész darabokat kiszakítani a lény testéből. Vattaszerű spórafelhők robbantak az arcába, ám ez is mintha csak bosszantotta volna a ráját, menekülésre nem készítette. A penészgombákból álló teste szilárd volt, ugyanakkor végtelenül rugalmas. Furia támadása mindössze egy pár horpadást okozott.

A rája pofája még mindig csukva volt, egy-egy betű a spórabunda peremén csüngött, mások a mélybe zuhantak, és egybeolvadtak a rajjal. Furia hátratántorodott, a sarka az alsó lépcsőfoknak ütközött, és csak nagy nehezen sikerült az egyensúlyát megtartania.

A penészája pontosan az arca előtt lebegett. Úgy látszott, az utolsó betűket emészti éppen, aztán a lepény testét hullámvészjárta át. Egy förtelmes fújtatással két részre oszlott, és Furia egyenesen a rátongó torkába pillantott. A szájpaddására szétmorzsolts origamik tapadtak, közöttük mozdulatlan betűk, akár a csokoládéreszelék maradványai. A bűztől elakadt a lélegzete, és az eszméletét is majdnem elvesztette.

Talán ez lett volna a legjobb: elájulni, akár a túlérzékeny kissasszonyok a régi regényekben, hogy egyszerűen tudomást se kelljen vennie a pusztulásról, és irgalmasan átaludhassa a véget. Ám ő Furia Salamandra Faerfax – a könyvmágia hatalmának várományosa, és hamarosan egy lélekkönyv tulajdonosa. Egészen biztosan nem fog eszméletlenül a padlóra rogyini, és feladni, mint egy remegő Nebántsvirág.

Az ellenfelét méricskélte, és minden bátorságát összeszedte. Közben ökölbe szorította mindkét kezét, majd minden erejével felfelé nyomta őket, pontosan a penészára torka alá. A két keze a spórabundába fúródott, és egy végtelen pillanatig Furia látta a kezeit a rája belsejében, a pofája közepén. Amikor a karját újra lerántotta, a teremtmény megingott, és a mélybe zuhant.

A földön Ipsilonzé maradványai szétspricceltek, amikor a verdeső penészszőnyeg a kőre toccsant. Furia két lábbal ráugrott, a testsúlyával a földhöz szegezte a lényt, dobogott és taposott, és nem törődött vele, hogy az újra meg újra próbálta magáról levenni. Minden irányból betűk áramlottak a spóra szövedékébe, szilárd köteleket formáltak, amelyek hálóként húzódtak össze a rája körül, és kipréselték a rostjaiból az életet. Közben Furia a tornacipőjével egyre nagyobb fehérészöld darabokat tépett ki a teste közepéből.

Percekig tartott, mire a teremtmény ellenállása lelankadt. A spórafonalak összecsomósodtak, mint a nedves vatta, aztán széthullottak. Tejszerű filmréteg maradt vissza a padlón, bűzlött a dohtól és rothadástól.

Furia kimerülten leguggolt, engedte, hogy az ujjai között betűk szállingózzanak, és nézte az origamikat, amelyek ostoba örömtáncot jártak a könyvgerincek előtt.

3.

Furia Salamandra Faerfax alvaolvasó volt. Könyveket szívott magába, miközben aludt. Ennek a képességnek latin elnevezése is volt: *somnevolismus*. Mivel azonban senki más nem szenvedett benne, ő maga gondolta ki ezt a szót.

– A *somnus* alvást jelent, az *evolutio* pedig olvasást – magyarázta az öccsének. Pip öt évvel volt nála fiatalabb. – *Somnevolismus*, pontosan. Alvaolvasás.

Pip akkor olvasott könyveket, amikor ébren volt, mint minden más ember, de elég jól ismerte Furiát ahhoz, hogy ne ellenkezzen vele. Úgy lehet, még letörölné róla a bohóc sminket, amelyet mindig viselt, amint a szobáját elhagyta. Pip félt a bohócoktól, és azt hitte, hogy ily módon közülük valónak fogják tartani.

– A rezidenciára nem jönnek bohócok – mondta neki egyszer a lány. – Vagyis nincs rá ok, hogy reggeltől estig sminkben szaladgálj. Hacsak nem vagy transzvesztita.

Pip félénken mosolygott, talán mert nem ismerte ezt a szót. De hinni nem hitt neki.

– Igaz – fűzte hozzá Furia alattomosan –, kint a parkban látam egy párat. Néha az éléskamra ablakához lapítják az arcukat, és fehér lenyomatokat hagynak rajta, mintha halálfejek lennének.

Pip azóta kerülte az éléskamrát, és Furia az összes mézeskalácsot a magáénak tudhatta. Pauline, Faerfaxék szakácsnője a mézeskalács királynője volt, nyáron is szokott sütni, és kivételesen vastagon kente rá a mézédesszirupot, amelyet Furia apja olykor negédes szerelmes regényekből párolt.

Tiberius Faerfax képes volt erre, és még sok minden másra, de mert Furia örökölte a tehetségét, és egyszer majd hatalmas könyvmágus lesz, nem ütközött meg rajta, ha az apja a könyvek erejét megcsapolta, és a segítségükkel csodát művelt.

Csak ritkán tette, mert aggódott, hogy az ellenségei leleplezhetik őt és a két gyermekét. A könyvmágia csendes művészet. De a hatalom, amellyel a könyvek – az összes könyv – varázsserejét felhasználták, olyan rezgéseket keltett, amelyek a horizontig értek. Aki kereste, bárhol fellelhetette őket. És az Adamita Akadémia csak arra várt, hogy Furia apja egy balszerencse folytán elárulja a tartózkodási helyét.

– Megpróbálnak majd megölni bennünket – magyarázta a két gyerekének, azzal az aggodalommal teli komolysággal, amely majdnem mindig kicsengett a hangjából, bármit is mondott. – Mindannyiunknak folyton résen kell lennünk, nektek épp úgy, mint nekem.

Furia magához húzta az öccsét. – Megijeszted Pipet.

– Az a jó – mondta Tiberius Faerfax. – Az Adamita Akadémiától való félelem fog bennünket életben tartani, mert megóv tőle, hogy hibát kövessünk el.

Furia már sokszor hallotta ezt az előadást, épp úgy, mint az öccse. Csakhogy Pip nem volt könyvmágus, és talán soha nem is lesz az, miközben ő majd kiugrott a bőréből az izgatottságtól, amint arra gondolt, hogy egy nap majd ő is birtokában lesz az apja összes képességének. Amikor az apját megtalálta a lélekkönyve, tizennégy éves volt. Furia már tizenöt, és még mindig hiába várt rá. Saját lélekkönyv nélkül nem lehet igazi könyvmágus, és meg kell elégednie azzal a néhány bűvészmutatvánnyal, amelyet kínkeservvel hív életre.

A lélekkönyvvel minden jobb lesz, erről meg volt győződve. Titokban azt hitte, az apja is türelmetlenül várja. Láta rajta, észrevette a tanácstalan villanást a tekintetében, ha a lány a szeme sarkából figyelte, hallotta a hangjában, amikor a régi időkről mesélt neki, a Skarlátterem intrikáiról és a titkos menedékhelyekről; érezte, amikor az apja megsimogatta a fejét, és a könyvmágia benne rejlő tüzét tapogatta ki.

Ám bármilyen türelmetlen is volt, semmit nem változtatott azon, hogy a lélekkönyvnek kell őt megtalálnia, nem pedig fordítva. Ott kint várta őt a nagyvilág, lármásan, áthatóan, táncolva, de Faerfaxék Costwolds elhagyatottságában éltek, a könyvek csendjében, elrejtözve az Akadémia ügynökei elől.

Furia néha úgy érezte, mintha itt, a völgyben csak az évszakok váltakoznának. A tavasz kivirágoztatta a mezőket, a nyár hegedülésre biztatta a tücsköket, az ős aranyra színezte a sövényeket, és a tél hó alá temette a dombokat. Minden más változatlan maradt: az apja konokul ragaszkodott a tanulmányaihoz, Pip bujkált a bohócok elől, Furia pedig várt. Hónapról hónapra.

4.

A könyvtárban történtek után egy órával Furia frissen zuhanyozva ült a régi olvasófotelében, ölében a felcsapott *Fantasticó*val, egy állítható ernyőjű állólámpa fényében. A negyedik fejezetnél járt, a rablóvezér első találkozásánál a riválisával és későbbi szerelmesével, az épp olyan vonzó, mint hírhedt Furia Zingarellivel. A milánói herceg törvénytelen lánya és örököse lett volna, ha nincsenek a mostohafivérei, akik zsoldosok kifogyhatatlan csapatával üldözték Ligúria szurdokain és öblein keresztül.

Miközben Furia olvasott, a szobája falán árnyyszerű jelenségek suhantak át. A könyvmágia varázslatos tapétája minden képet megmutatott, amelyet a lány a lelki szemei előtt látott: vakmerő alakokat összetoldott-foldott ruhákban, ellenséges katonákat csillogó fegyverzetben, és természetesen a szép tolvajnőt a pompás arany loknijaival, akibe nem csak a bandavezér Fantasticelli volt belehabarodva. Mindez ködbe burkolózott erdők színfalai előtt, amelyek a meredek hegyeken át a Földközi-tenger partjáig húzódtak.

Már akkor is ugyanezeket a képeket idézte fel benne a könyv, amikor az anyja először olvasta fel neki. Cassandra ragaszkodott hozzá, hogy a könyvet *Fantasticónak* nevezzék. Úgy beszélt Siebenstern regényéről, mint egy személyről, olyan közel érezte magához. Furia apja egyszer titkos szeretőjének nevezte a könyvet, talán nem gondolta egészen komolyan, mégis féltékeny hangnemben tette, mert alig volt olyan este, amelyen a felesége az elsárgult kötetet ne vitte volna magával az ágyba.

Furia szobájában a tapéta nem folytonosan mutatta a regény jeleneteit, mint egy filmben, hanem mint zűrzavaros, történetekből és jelentekből álló fércművet. De így volt ez a lány fejében lévő képekkel is: érthetően csak az olvasónak magának jelentek

meg. Furia néha megállt és körülnézett, miközben a falakon a jelenségek fénylettek, és némi időeltolódással mutatták, amit éppen olvasott, látott és érzett.

– Szomorúnak látszol – mondta a lámpa, és a fényét röviden Furia arcára irányította, majd gyorsan vissza a könyvre. A hangja fémes hangzású volt, akár egy régi gramofon. Ha a lámpa az ízületeit mozgatta, úgy csikorgott, hogy a kövek is meglágyultak volna tőle. Furia már hónapokkal ezelőtt elhatározta, hogy végre megolajozza, vagy megkéri rá Wackfordot.

– Fáj a térde – mondta az olvasófülke mély basszus hangon, amely mindig egy kicsit tompán és brummogva tört elő a bőrhuzat repedéseiből. Valóban, Furia a szokásával ellentétben csak az egyik lábát húzta fel a fotelbe, a másikat kinyújtotta; még mindig fájt attól, ahogyan a lépcsőn legrúgult.

A lány sóhajtván kiegyenesedett a gyűrött párnázaton. Ezzel jóleső morgást csalt elő a fotelből. Szerette, ha valaki kényelmesen elhelyezkedik benne.

– Minden rendben – mondta a lány. – Csak egy kék folt. – Ahogy a könyvtárból visszatért, sokáig zuhanyozott, hogy a penészfoltja spóráit lemossa magáról. Most bíborszínű frottír fürdőköpenyt viselt a hálóingé fölé.

A lámpa szálnalmas csikorgással újra az arcába ragyogott. – Én felismerem a szomorúságot, ha szomorúságot látok.

Furia még tizenöt év elteltével sem tudta igazán, tulajdonképpen melyik részével lát és beszél a lámpa. Sem neki, sem a fotelnek nem volt szeme vagy szája. A hangjuk a belsejükből tört elő, és a lámpa látásán mit sem változtatott, ha a villanykörtét kicserélték. Mindkettő a könyvmágia műremeke volt, amelyet jóval korábban a nagyapja, Cassius Faerfax ókumlált ki. Furia sajnálta, hogy nem ismerte.

Egy sóhajással az ember nagyságú árnyak felé biccentett a tapétán. A bandavezér Fantastico és a szőke tolvajné éppen egy szakadék előtt álltak, ahonnan végtelen, erdős völgyre nyílt kilátás.

– Csak... miatta – mondta Furia. – Ahányszor őt látom...

– Mi van? – kérdezte a fotel egy ülőalkalmatosság tapintatosságával.

– Nos – mondta a lámpa –, én úgy látom, egészen tűrhetően néz ki.

Furia azon gondolkodott, tényleg el akarja-e magyarázni ezt nekik. Végül megadta magát. Évekkel ezelőtt a tolvajnének képzeletben az anyja arcát adta. Nem szándékosan, egészen magától történt. De minél több idő telt el Cassandra halála óta, annál elmosódottabbá váltak a vonásai. A helyére halvány emlék lépett, körvonalak nélküli fantomkép, amelynek már alig volt bármi köze Cassandra Faerfaxhez. A változás lassú volt, de az utóbbi időben egyre nyilvánvalóbbá vált Furia számára. Lassacskán elfelejtette, hogy nézett ki az anyja, és ez sokkal jobban fájt, mint egy ostoba zúzóadás a térdén.

– Miért nem nézel meg egy róla készült fényképet – kérdezte a fotel –, és frissíted fel az emlékezedet?

A lámpa felindultan rugózott fel-le. – Mert az öreg mindet elégette – vágott vissza, mielőtt Furia válaszolni tudott volna. – Ezt még te sem felejtetted el, te bőrpárna!

A fotel morgott valamit mélyen, belül, aztán sértődötten hallgatott.

Furia becsukta a könyvet. A képek a falon szétoszlottak, a tapéta újra halvány türkiz színű mintát mutatott. Óvatosan a megütt lábára állt, és az íróasztalához ment. Az egyik magas ablak előtt állt, amelyek a rezidencia előtti térre néztek. A kanyargós felhajtón és néhány fán túl Costwolds dombjai terpeszkedtek a félhold fényében. Nappal az Oxford és Gloucester közötti táj szépségét nemigen lehetett felülmúlni, dimbes-dombos, zöld tenger, amelyet át- meg átszöttek a sövények, patakok és az elvarázsolt ligetek. De éjszaka az árnyas völgyeivel és labirintusszerű útjaival inkább vad farkasfalkák vadászterületéhez hasonlított – bár csupán a távoli gazdaságok házőrző kutyái ugatták a holdat.

Furia a *Fantasticót* az egyik padlódeszka alá csúsztatta az íróasztala mellett, és gyufával meggyújtotta a gyertyákat egy ezüst gyertyatartóban.

– Villanyt le! – mondta a lámpának.

A kényelmes olvasósarok sötétbe merült, a fotel és a lámpa újra olyan élettelennek hatott, mint a bútorok többi része.

Az ágya melletti digitális óra azt mutatta, hogy már elmúlt huszonhárom óra. Furia kihúzta az íróasztal egyik fiókját, és elővett belőle egy bonbonos dobozt. A csokigolyós fólia alatt hevert a második könyv, amelyet a szobájában rejtgetett. Maga elé fektette az asztalra, és kinyitotta sötétbarna fedőlapját. Az ujjnyi vastagságú kötet belsejében hosszúkás rekesz bújt meg, amelyben üveg író toll rejtőzött. A szára művészien volt megcsavarva, akár egy elnyújtott csigaház. A fehér magja egyik végétől a másikig ért, és a szár kanyargós felülete spirálformájúvá torzította. A hegye is üvegből volt. Furia még soha nem látott szebb íróeszközt.

A winchcombe-i papírboltban beszerezett egy tintatartót, amelynek a tartalma immár a végét járta. Az utóbbi időben majdnem naponta használta.

Az első negyven vagy ötven oldal sűrűn tele volt írva, két különböző kézírással. Az egyik Furiáé volt, finoman ívelt, egy kicsit kislányos. A második írás régimódinak hatott, a ferde betűk szorosan sorakoztak egymás mellett, és csak némi gyakorlás után engedték magukat megfejtetni. Furia néha még mindig megakadt némelyik szónál, az egyes betűket itt-ott csak nagy képzelőerővel tudta felismerni.

Severin Rosenkreutz, akié az írás volt, fekete, sűrű tintát használt, Furia kék tintája finomabb volt, és elegánsabban írt. Amióta rájött, hogyan kell az üvegtollal bánni, már alig ejtett pacát írás közben.

Furia és Severin felváltva írtak a könyvbe, a lány a jelenben, a fiú 1804-ben. Eltartott egy ideig, mire a lány elhitte neki, de időközben már nem is érezte olyan nagy dolognak. Miután elismerte, hogy ezen a könyvön keresztül párbeszédet folytathat az idegen fiúval, már nem esett nehezére a többit is elfogadnia. Például hogy Severin az egyik őse, abból az időből, amikor a családja még Rosenkreutz néven a mai Németország területén élt. Csak évekkel később, 1836-ban zúzta szét őket az Adamita Akadémia. A túlélők elmenekültek, és áttelepültek Angliába. Akkor lettek az utolsó Rosenkreutzokból a Faerfaxek, és azóta Costwoldsban rejtőznek az Akadémia ügynökei elől.

Severin előző nap válaszolt a lány utolsó bejegyzésére – pontosan szólva több mint kétszáz évvel ezelőtt, de a könyvben a szavak

csak az éjszaka jelentek meg. A fiú ugyanazt a könyvet használta, mint a lány, *ezt* a példányt, csakhogy más időben és más helyen tartotta a kezében, a lány pedig itt és most. Úgy használták, mint más emberek az okostelefonjukat, üzeneteket írtak egymásnak, meséltek a mindennapjaik apró-cseprő dolgairól, és tanácsot adtak egymásnak, ha az egyikük nyomott hangulatban volt, vagy éppen dühöngött.

A penészárával való találkozás után Furia olyannyira az adrenalin hatása alatt állt, hogy először meg kellett nyugodnia. A *Fantastico* jó eszköz volt erre, csak fel kellett csapnia, az illatát beszívni, és máris biztonságban érezte magát. Néhány oldalt elolvasott belőle, és egy időre minden kellemetlenségről elfeledkezett, a magányról a rezidencián, és a túlzott reményekről, amelyeket az apja belé vetett.

Egy fejezet után ellazult annyira, hogy Severinnel beszéljen. Mindketten így nevezték – beszélni –, még ha a valóságban ez természetesen valami más volt, és Furia nem is igen tudta eldönteni, lehetséges-e, de talán még őszintébb, mélyrehatóbb és bizonyos módon még varázslatosabb volt.

Toll és tinta segítségével elmesélte a fiúnak, mi történt. Tudta, hogy meg fogja érteni. Könyvmágus volt, mint ő maga, és már pusztán ez jobb hallgatóvá tette, mint amilyenek a winchcombe-i vagy stanway-i fiúk valaha is lehetnének. Olyan volt, mint Furia. Gyakran úgy látszott, még ugyanazt is gondolja. Tizenhét éves volt, két évvel idősebb, mint a lány.

Furia természetesen tudta, hogy a fiú olyan korban élt, amely úgy különbözött az övétől, mint a nappal az éjszakától. Ezért soha nem említette neki a modern tárgyakat vagy készülékeket. Amúgy is csak kevés volt belőlük a rezidencián, semmi internet és csupán egyetlen, ősrégi televízió, amelyet alig használtak. Hogyan is magyarázhatná el neki mindezt? Inkább könyvekről beszélt vele, az apjáról, a rejtőzködő életmódjukról egy roskadozó kúrián az isten háta mögött.

A fiú pedig mesélt a Rajna parti nagy házról, amelyben a családjával lakott, a könyvtárról, amely vetekedhetett a korabeli legnagyobbakkal, és a fáradozásairól, hogy tisztába jöjjön a képessé-

geivel, amelyek néhány évvel korábban ébredtek fel benne. Vitathatatlanul könyvmágiáról volt szó, kétség nem fért hozzá, de mintha soha nem hallott volna erről a kifejezésről – csak azóta használta, amióta Furia említette neki.

Persze a fiú idejében még nem létezett az Adamita Akadémia, amely a könyvmágusok világa felett őrködött, és semmiféle háború a Skarlátterem öt családja között. Az elmúlt hetek során Furia mesélt erről egy kicsit Severinnek, de tudatában volt a felelősségének, és néha jobban félt tőle, mint amennyire beismerte: mi van, ha valami, amit ő mond, megváltoztatja a fiú jövőjét? Ha például úgy döntene, hátat fordít a családjának, vagy hogy nem nemz gyermeket? Lehetséges volna, hogy generációkkal később sem Furia, sem Pip nem születik meg?

Nem tudta, hogy egyenes ági leszármazottja-e, és nem is volt rá mód, hogy ezt kiderítse. A német földről való menekülés előtt a Rosenkreutzok családtörténetéről szóló összes feljegyzést megsemmisítették. Minden nyomot eltűntettek, amely elvezethetett volna tőlük a Faerfaxekhez. Egyetlen kivétellel: a könyvtárat – amely a maga idejében is biztosan nagy volt, mégsem volt ahhoz mérhető, amivé később lett – hajóval Angliába szállították; ez volt a rezidencia katakombáiban található, mai könyvlabirintus alapállománya.

Furia úgy élvezte a levelezést Severinnel, akár a régi regények hősnői a régimódi levelezős barátságot. Ezek a könyvek mintha folyton csak levelekről szóltak volna, amelyeket lovas futárok és postakocsik hoztak-vittek a komor felföldi lápokon. Hogy semmit nem mesélt erről az apjának, az is a vonzerő részét képezte. De már rég több volt játéknál, még ha nehezére is esett bevallania magának. Reggelente a könyvbe pillantott legelőször, hogy megnézzze, Severin válasza megjelent-e az ő üzenete alatt. Még fogmosás előtt elolvasott minden szót – néha kétszer vagy háromszor is.

És ha egyszer kiderülne, hogy a titokzatos, múltbéli barátját csupán beképzelte magának, mint az olyan emberek, akik hirtelen hangokat hallanak, akkor azt is el fogja fogadni: a fiú akkor is az ő része, akit senki nem vehet el tőle.

Azon az estén a lány leírta, mi történt a könyvtárban, és hogy mi vitte rá, hogy az ösvényről letérjen. Néhányszor említette már,

milyen fontos volt az anyjának a *Fantastico*, és hogy ezért milyen jelentőséggel bír az ő számára is. Feltétlenül meg kellett róla bizonyosodnia, hogy az apja nem fedezte fel a könyvet, mert valószínűleg már csak néhány példány létezik belőle. Az elképzelés, hogy a *Fantastico*t elveszítse, csak mert Tiberius Faerfax nem tud megbirkózni a felesége halálával, hevesebben gyötörte, mint a találkozás a penészárával.

Miután mindent leírt, becsukta a könyvet, és már éppen vissza akarta fektetni a bonbonos dobozba. Ám az utolsó pillanatban újra felcsapta, túlságosan kíváncsi volt, hogy Severin válasza ott áll-e már. Néha csupán másodpercekig tartott, néha percekig, de egy napnál soha nem tovább.

A reménye teljesült. Severin kézírása beborította az oldal további részét a lány bejegyzése alatt, és még a következő oldal egy részét is. A tintát két évszázaddal korábban vitték fel, néhány helyen barnásra színeződött, és egy kicsit már elhalványult.

Kedves Furia!

Nem tudom, hogy nézel ki, eltekintve attól, amit leírtál nekem. Nem túl magas, inkább vékony, hosszú, szőke hajú és zöld szemű. Ez éppen elég, hogy képet alkossak rólad, és be kell vallanom, hogy a képzeletemben részletesen kiszíneztem. Szeplők az orrodon, egy pimasz tincs, amely nem csak szélben hull a homlokodba, és apró, fehér fogak (tudom, a fogak ritkán fehérek, de azt gondolom, a tieid olyan szépek, mint a nemesek arképein). De amit PONTOSAN tudok, hogy csak egy lány vagy, nem pedig holmi széles vállú és duzzadó izomzatú óriás. Pedig annak KELLENE lenned, ha olyan veszélyekbe sodrod magad, mint amit lefestettél nekem.

Furia mosolygott a cifra hangnemen és szóhasználaton. Holott az elmúlt négy hónap során a fiú már alkalmazkodott a lány beszédmódjához, és sok csavaros megfogalmazást kisimított – már csak azért is, mert bár a lány majdnem mindent megértett, azért néha meggyűlt a baja a kora tizenkilencedik századi kifejezésmóddal.

Most írhatnám Neked, hogy túlságosan könnyelműnek tartalak. De már tudom, hogy ezen te csak jókat derülnél, és semmi esetre sem tartana vissza attól, hogy hamarosan újra valami hasonló dolgot tégy. Tehát rád hagyom, és csak azt mondom, megértem, mi indított téged erre. Ennek ellenére legközelebb kérlek, légy óvatosabb! Tegnap elalvás előtt eszembe jutott valami: kedvelni egymást annyit tesz, mint felfedezni, hogy ugyanazt a nyelvet beszéljük. Egymást szeretni azt jelenti, hogy ugyanazon a nyelven verselünk.

Nem tudom, hogy mi már együtt verselünk-e, Furia, de mindenesetre közösen írunk egy könyvet.

A lány melegséget érzett a gyomrában, miközben végigsimította a lapot. Négy hónappal korábban fedezte fel a könyvet a könyvtárban Siebenstern rablótörténetei között. Akkoriban gyakran keresgélt olyan könyveket, amelyek felvehetnék a versenyt a *Fantasticó*val. Az üres könyvgerincen az ő neve állt – valaki kézzel írta rá. *Furia*. Először arra gondolt, hogy az apja tréfálja meg ily módon – csakhogy ő nem tréfált, ha Siebensternről volt szó –, aztán meg arra, hogy egy ismeretlen regény lehet a *Fantasticó*beli tolvajnőről. Ám amikor a regényt levette a polcról, meg kellett állapítania, hogy a lapokra semmi nem volt nyomtatva. Már-már ott tartott, hogy visszateszi, amikor észrevette, hogy az első oldalon néhány kézzel írott sor áll:

Kedves Furia!

Már ha Te vagy az, aki olvasol, kérlek, a mellékelt üvegtollal írd nekem választ ezen szavak alá. A nevem Severin Rosenkreutz. Ezen sorokat 1804 februárjában írom Neked.

Élj boldogul!

Ösöd

Bárki írhatta volna a házból. Wackford. Az apja. Talán még a család sofőre, Sunderland is, akiben amúgy sem bízott meg.

Végül a könyv egy héten át az íróasztalában pihent, mielőtt újra elővette, és egy összevagdalt töltőtoll patronból származó tintával a választ megfogalmazta.

Fel sem tudom fogni, hogy én ebbe a könyvbe írok. Hivatalosan elvesztettem az ép eszemet. Jó éjszakát!

Utána félretette a kötetet, és három napon át tudomást sem vett róla. Csak ekkor vetett bele titkon egy pillantást, bár ezt az egészet olyan nevetségesnek érezte. Az utolsó sora alatt ez állt:

Kedves Furia!

Szívből köszönöm a válaszodat. Most valószínűleg azt hiszed, valaki tréfát űz Veled. Biztosíthatlak, nem így van. Hogy higgy nekem, a következő tanácsolom Neked: válassz ki a könyvtárban egy könyvet, bármelyiket, amelyikről biztosan tudod, hogy már 1804-ben is a család birtokában volt. Ez nem szabadna, hogy nehezedre essen, hacsak a Rosenkreutzok gondossága, ami a könyveikkel való bánásmódot illeti, azóta veszendőbe nem ment. Nevezd meg nekem a címét és egy oldalszámot. A szóban forgó könyv legyen Nálad egy napig oly módon, hogy senki másnak ne legyen rá alkalmja, hogy beleírjon. Végül nézz bele újra! A megfelelő oldalon üzenetet fogok Neked hagyni benne 1804-ből.

Örültség volt a javaslatát akárcsak fontolóra is venni. Ám ennek ellenére természetesen belement, és minden pontosan úgy történt, ahogyan a fiú előre megmondta. Az *Abállino, a nagy bandita* egyik példányának 67. oldalán kézzel írt üzenetet fedezett fel.

Furia!

Remélem, ez eloszlatja a kételyeidet.

A Te Severin Rosenkreutzod, aki kétszáz évvel ezelőtt Rólad álmodott.

A lány visszahúzódott a szobájába, elővette a másik könyvet, és beleírta:

*Nem tudom, hogyan csinálod, de lenyűgöztél. Nem nagyon.
De egy kicsit.*

Félretette a könyvet, és nem sokkal később meg is jelent a válasz:

Csak tollal és tintával. Nem nehéz.

Furia kinyitotta a következő töltőtoll patronát, belebökölte az üvegtollat, és beírta a válaszát a könyvbe:

Hogy értetted azt, hogy rólam álmodtál?

Ezúttal eltelt néhány óra. Türelmetlenül sétált fel-alá a szobájában, a kamrában túl sokat tömött magába Pauline mézeskalácsából, és végül rájött, hogy a fiú válasza csak akkor jelenik meg, ha előtte becsukja a könyvet.

*Egyszer láttalak álomban. Az álom felfedte előttem, hogyan
hozhatom létre ezt a könyvet, és hogy kinek van szánva. Ne-
ked ez biztosan nagy örültségnek hangzik – és hidd el, nekem
ugyanúgy.
A te Severined.*

Így kezdődött. Közben már négy hónapja írogattak egymásnak, néha egy nap többször is. Aztán ma ez a mondat: *Nem tudom, hogy mi már együtt verselünk-e, Furia, de mindenesetre közösen írunk egy könyvet.*

Éppen el akarta tenni a tollat, amikor a szobája ajtaja kitárult. Szélsebesen a fiókba tolta Severin könyvét, és közben majdnem felborította a tintatartót.

Az ajtókeret sötét téglalapjában az öccse bohócarca világított. Úgy nézett ki, mint egy porcelán figura fekete bársonypárnán.

Pip szőke haja szanaszét állt. A sminket bizonyára nagy sebbel-lobbal vitte fel. A fehér festék nem fedte be tökéletesen, a szája széle ferdére sikeredett, és a vörös kör a két szeme körül különböző nagyságú lett.

– Sunderland! – kiáltotta. – Ott kint! – A vékonyka hangja mintha madárfészekből szólt volna. – Ezt meg kell nézned!

5.

Már megint csinálja!

A lány még éppen félre tudta húzni a tintatartót, amikor Pip elviharzott mellette, felmászott az íróasztalra, és az ablakon át az éjszakába bámult.

– A sminked! – kiáltotta Furia, és megrántotta a fiút a pizsamafelsőjénél fogva. A fehér-vörös sminkje már összemaszatolta az ablakot. – Jaj, Pip...

– Nézd már!

– Semmi kedvem Sunderland bárgyú trükkjeihez.

– Ezek nem trükkök! – Megigézve bámult ki a szabadba. – Ez igazán igazi!

– Nem az. – De hogy a fiú megnyugodjon, a lány is felmászott az íróasztal tetejére, és mellé térdelt az ablakpárkányra. Az egész testsúlyát a bal térdére kellett helyeznie, mert a zúzódás még fáj.

A rezidencia előtti téren csak egyetlen lámpa volt. A fénye csillogott a fekete Rolls-Royce karosszériáján, amely a ház előtti kavicsos parkolt. A csomagtartója teljesen nyitva volt, de mert az autó a motorházzal a homlokzat felé fordult, Furia és Pip nem láttak bele.

Sunderland még nem sokkal éjfél előtt is a sötét sofőregyenruháját és tányérsapkáját viselte. Roppant magas volt, és olyan testfelépítésű, mint aki hétvégéken a környékbeli kocsmákat szokta felverni. Ha Furia mögötte ült a Rolls hátsó ülésén, mindig úgy érezte, mintha a vállá szélesebb lenne az ülésnél. A lány többnyire azon fáradozott, hogy ne nézzon rá egyenesen, mert úgy találta, hogy az arca alig különbözik a rezidencia kápolnája mögötti temető kőfejeitől. Jellegzetes pofacsontja volt, szögletes álla, és csak ritkán rezdültek meg a vonásai. A haja alumíniumszürke volt, bár nem lehetett több mint negyvenöt. Nappal többnyire napszem-

üveget viselt. Ha mégis levette, az apró szemének fehéres kékje jég szemcsékre emlékeztetett.

– Lát bennünket – mondta Pip.

– Természetesen. Azért rendezi ezt a show-t.

Sunderland valóban felpillantott rájuk a sapkája ellenzője alól, mereven meghajolt, majd eltűnt a magasra nyitott csomagtartófedél mögött.

Furia apja öt évvel korábban az *Oxford Mail*ben feladott hirdetésben keresett sofőrt. Addig a legtöbb fuvarról és elintéznivalóról Wackford gondoskodott a családnak, de a winchcombe-i Lion Innben töltött egyik este után a rendőrség megállította a Chadwicks Farm közelében. Elvették a jogosítványát, és nem sok reményt tápláltak benne, hogy valaha is viszont fogja látni. A hirdetésre három férfi jelentkezett, és Sunderland volt az egyetlen, aki autót is hozott magával. Ráadásul egy Rolls-Royce-ot, amely egy ideig lenyűgöző hatást gyakorolt a bolttulajdonosokra és parasztokra, akiknek a kifizetetlen számlái Tiberius íróasztalán halmozódtak. Aki ilyen autóval rendelkezik, az előbb-utóbb az adósságait is rendezni fogja.

Sunderland késznek mondta magát, hogy alacsony fizetésért dolgozzon, és hogy az autó fenntartásáról maga gondoskodjon, amíg ingyen kosztot és kvártélyt kap a rezidencián. Miután Furia apja kizárta, hogy Sunderland az Akadémia ügynöke volna – nem könyvmágus, ez világos volt –, tovább érdeklődött, és végül arra a meggyőződésre jutott, hogy a sofőr érdemes a bizalmára. Sunderland azóta a kihajtó őrházában lakott, és olyasmit sem volt rest végrehajtani, ami nem tartozott a feladatai közé. Aznap reggeltől estig régi bútorokat cipelt a rezidenciáról az őrház eresze alá, hogy aztán másnap reggel kihordja őket az útra, és eladja. Feltéve, ha valaki a kanyargós országúton át véletlenül a völgybe téved.

– Ott! – kiáltott Pip. – Kezdődik!

A nemes karosszéria csomagtartójából fény hullott a kavicsra. A sofőr árnyéka kísértetiesen megnyúlt a tértől egészen a bokrokig.

Sunderland furcsa feltételt szabott, amikor Faerfaxéknél szolgálatba lépett: rajta kívül senkinek nem volt engedélyezve, hogy az

autó csomagtartóját kinyissa. A bevásárlást és a nagyobb tárgyakat kizárólag a hátsó ülésen szállította. Ha a hátsó részt egyáltalán ki kellett nyitni, akkor azt csak maga Sunderland tehette meg. Azt állította, egy külön világ található alatta, egy egész világegyetem, csodálatos és veszélyes.

Furia ezt teljes mértékben örütségnek tartotta, főleg, hogy az apja is egy kis bazsalygással fogadta el ezt a korlátozást. Ugyan mekkora veszélyt rejthet egy csomagtartó, ha Tiberius Faerfax ellenkezés nélkül eltűri? De Sunderland ragaszkodott ehhez a feltételhez. Alkalmanként egy kis ízelítőt adott a gyerekeknek ebből a miniatűr világegyetemből, többnyire kéretlenül és szokatlan időpontokban.

Furia igyekezett úgy tenni, mint akit nem túlságosan érdekel, amikor megkérdezte: – Mióta csinálja már?

– Néhány perce – felelte Pip.

Sunderland néhány lépést tett oldalra, és a háta mögött összekulcsolta a két kezét. A csomagtartó belsejének fényéből egy fehér alak lépett ki úrhajós ruhában. A kezében kötelet tartott, amely egy elefánt nyakában végződött. Furia veszettül kíváncsi lett volna, hogyan préselődött ki az állat a csomagtartóból. Az úrhajós és az elefánt nyugodt léptekkel eltávolodtak az autótól, és a levegőben csillogó ezüstpor nyomát hagyták maguk után.

Pip elragadtatottan tapsolt, miközben Furia sóhajtván vált le az ablaktábláról.

– Hú! – kiáltotta Pip. – Ez remek!

– Ez csak egy hülye illúzió. – Már több tucatszor elmagyarázta a fiúnak, de mintha a falnak beszélt volna. – Valamilyen bűvésztrükk, mint a nyúl a cilinderből. Némelyek kalapot használnak hozzá – Sunderland a csomagtartóját.

Pip egy pillantást vetett rá, amely láttán nem maradt kétség, mit tart erről a véleményről. *Egy egész univerzum!* – forgott a szemei előtt. Aztán újra a szabadba tekintett, ahol az úrhajós az elefántját éppen a bozótosba vezette. Mint mindig, most sem fognak később a jelenségek nyomára bukkanni.

Furia azt sejtette, hogy Sunderland egyfajta projektort használ, amely a csomagtartó belsejében található. Egészen biztosan

nem voltak könyvek a játékban, mert azt az apja, és feltehetően ő maga is érezte volna. Sunderland egyetlen uncia könyvmágusi tehetséget sem birtokolt, de ügyes illuzionista volt. Különös hobbi, nem több, de Pipnél soha nem tévesztette el a hatását. Ez érdekes ellentmondás volt: a morc Sunderland, aki oly ritkán eresztett meg egy-egy mosolyt, nemhogy lelkesedést, mégis talált rá módot, hogy más embereket boldoggá tegyen. Valamiféle okból bolondult Pipért, míg Furiával jó esetben udvariasan bánt.

A lány azon kapta magát, hogy ő is az ezüstpor csóvjá után pillant. A nyúlványai úgy szitáltak a földre, akár a szétporlasztott víz.

Sunderland újra meghajolt az ablak irányába, aztán becsukta a csomagtartót, a kormány mögé ült, majd a Rolls-Royce-ot a főépületet megkerülve a hátsó oldalon álló parkolóba vezette. Mindig így ért véget: mintha semmi szokatlan nem történt volna.

– Gyerünk, ágyba! – Furia hátrafelé mászott le az íróasztalról. A fájdalom tűként szúrt a térdébe, amikor két lábbal földet ért.

Pip tovább bámult kifelé a sötétbe. A láthatáron villámok vilództak.

– Előtte egy lovag volt itt lándzsával és lóval – mondta, amikor Furia gyengéd erővel elhúzta az ablakból. – És egy óriási denevér.

– Te félsz a bohócoktól, de az óriási denevérektől nem? – A fejét rázva mérckelte az öccsét. – Pip Faerfax, te bolond vagy.

A fiú kicsit vigyorgott a fehér-vörös sminkje alatt, aztán komolyan bólintott. – Tudom.

– Gyerünk, menj aludni! Holnap reggel tanítás, Theophile már hétkor az ajtó előtt toporog.

A magántanár egy héten négyszer jött Cheltenhamból a völgybe, egy roskatag Forddal, amely gyakran előcsalt Sunderlandből egy-egy megvető fintort, amikor a ház előtt megpillantotta.

– Senki más nem olyan, mint mi. – Pip még mindig az íróasztal előtt állt, Furia olvasósarka felé pillantott, majd az ágya mellett álló könyvkupacra. Végül újra a nővére nézett. – Még a regényfigurák sem.

– Mi a Rosenkreutz család vagyunk – mondta Furia. – Az, ami megmaradt belőle. Akkor sem lennénk olyanok, mint a világ többi része, ha apait-anyait beleadnánk.

– Szívesen lennék olyan, mint a stanway-i és winchcombe-i gyerekek.

– Akkor iskolába kellene járnod, mint nekik, templomba és tornaórára. Hétfvégén pedig nyírhatnád a füvet.

– Nekik vannak barátaik.

– Nekünk vannak könyveink.

A fiú szomorú pillantásától a lánynak majd megszakadt a szíve, de nem mutatta. Az egyetlen eszközt Pip hangulatingadozásaira az apjától leste el: azt hazudni, hogy léteznek.

De hónapról hónapra jobban aggódott emiatt a bohóc-dolog miatt. Az apjának tennie kellett volna valamit ellene, ám ő az idő legnagyobb részében elbarikádozta magát a dolgozószobájában, és úgy tett, mintha ez nem tartozna rá. Mintha Pip magától kinőné a félelmeit. De Furia nem hitt ebben. Pipnek segítségre volt szüksége, és mélyen legbelül gyanította, hogy a sofőr – éppen Sunderland – pontosan látta ezt, és ezért próbálta a bánatos kislányt felvidítani.

– Aludj jól! – mondta Pip, és az ajtóhoz ment.

A lány követte, és hátulról átölelte. – Holnap majd együtt megkeressük az úrhajóst, rendben?

Pip ragyogva fordult vissza. – Tanulás után?

Furia viszonzta a mosolyát, és bólintott. – És most gyere, ágyba duglak.